

løse et af de vigtigste Problemer, der staa paa Dagsordenen i de europæiske Stater, og hvilken Vægt og Fordel for vort Folk, om det tidlige end alle andre Nationer kunde faae Del i den Fordel, som det er at have Bevidsthed om, at Alderdommen er sikret. Det er virkelig med Sorg, at jeg for mit Vedkommende ser, at denne Sag ikke kan fremmes, ialtsald ikke i en overfluelig Fremtid, men jeg skal dog, trods det, at jeg erkjender, at det er ørkesløst Arbeide, ikke blive træt af ogsaa at beskæftige mig med Enkelt- hederne i dette Lovforslag, saaledes som de nu have været drøftede her fra forskjellige Sider. Jeg skal derfor gaa ind paa en nærmere Drøftelse af de enkelte, navnlig de vigtigste Bestemmelser i Lovforslaget, søge, om det skulde kunne lykkes mig at bringe dels Regjeringen, dels Bevidstheden i denne Sal til at erkjende Rigtigheden af den Opfattelse, jeg har af Sagen.

Det er efter min Mening klart, at det Forsøg, den høitærede Finantsminister her vil gjøre, er for svagt. Den høitærede Minister siger, at det ikke kan nytte at komme til Landstinget med større Fordringer; jeg faar, siger han, ikke Landstinget til at gaa ind paa Principet, naar jeg ikke stiller mine Fordringer meget lavt. Det er nu en forunderlig Betragtningssaaade. Ministeren vil have Landstinget ind paa et Princip, som han erkjender, at det ifølge sin Natur ikke vil ind paa, og Ministeren vil løfte det derind ved at gjøre Skridtet saa lille, men dog i den fulde Bevidsthed om, at det senere maa gjøres fuldt ud. Jeg tror, at det er rigtignere strax at sige til Landstinget: Jeg er for mit Vedkommende gaaet over Rubikon, jeg vil have Eder med, I maa med mig erkjende Principet for rigtigt, det Princip, at Staten bør komme de trængende Gamle til Hjælp. Jeg skulde tage meget feil, om den høitærede Minister, naar han for Alvor gaar til det andet Thing med en saadan Tale, skulde blive apvist. Jeg tror altsaa godt, at den høitærede Minister kan gaa til et langt større Forsøg end det, han her har gjort. Forsøget er jo meget større, end man fra anden Side har villet gjøre det til. — Der har fra forskjellige Sider været anstillet Beregninger, ja selv fra Regjeringens Side har der været anstillet Beregninger, som ere udelæggende for den hele Sag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgkreds (Scharling) har jo med al den Vægt, som hans borgerlige Stilling som statistisk Professor ved Kjøbenhavns Universitet giver ham, beregnet, at denne Lov ikke kan gennemføres uden med 10 eller 12 Million- er Kr. om Aaret — hvor Meget det

nu var. Det er en fuldstændig Feiltagelse, og det har den høitærede Minister vist, ikke ligeoverfor det nævnte ærede Medlem, men ligeoverfor det ærede Medlem fra Stege (Bojsen), som gjentog den samme Tale. Sagen er jo nemlig den, at man siger saaledes: Hvis alle Mennesker i Landet, der ere over 55 Aar, skulde have en Alderdoms- forsørgelse af det største Beløb, der her er Tale om, altsaa med det største Tilskud fra Statens Side, vilde der udræves saa Meget, nemlig 10—12 Millioner. Men dette er aldeles ikke Meningen; det er slet ikke Meningen at komme Andre til Hjælp end dem, som ere trængende. Slige Beregninger lægger jeg for mit Vedkommende ingen Vægt paa, de kunne kun faae Betydning ved at modarbejde en god Sag. Man har gjort Indvendinger imod den Beregning, som jeg har foretaget, idet jeg har gjort den Beregning, at man med de 2 Millioner, som den høitærede Finantsminister vil finde det rigtigt at henlægge, vil kunne komme ca. 20,000 fattige Trængende over 55 Aar til Hjælp. Jeg tror at maatte fastholde Rigtigheden af min Beregning; jeg skal sige, hvorledes den stiller sig i korte Træk og i sine Enkeltheder, saa kan Enhver selv bedømme den. Jeg siger, at de to Millioner, som nu henlægges, vilde blive med Rente og Rentens Rente mindst fire Millioner, inden der bliver rigtig Brug for Midlerne. Til 4 Millioner svarer efter Loven 8 Millioner i Tilskud fra Interessenternes Side. Jeg beregner, at Enhver af dem gjør ikke det største, heller ikke det mindste Tilskud, men et Middelsindstid af c. 400 Kr. Dividerer man nu 400 Kr. ind i 8 Millioner, vil man faa 20,000 Mennesker, som kunne blive ernærede. Jeg indrømmer gjerne, at den høitærede Finantsminister har Ret i, at den Slags Beregninger ikke ere sikre, men der er dog adskillige Udgangspunkter, man kan tage, og saa kan man ganske vist opstille det paa noget forskjellig Vis, men Forskjellen kan dog ikke være saa overordentlig stor. Hovedsagen ved det Hele er, at man skal vide, hvor stor en Masse man har at operere med, hvor mange Personer over det 55de Aar der skulle forsørges. I den Henseende have ærede Medlemmer givet nogle Oplysninger, saaledes det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), der støttede sine Oplysninger paa ældre statistiske Oplysninger. De nyeste statistiske Oplysninger, Folketællingen af 1880, gaa ud fra, at der i Alderen 55 og derover er den mærkverdige ringe Folke- mængde af 272,000 (Th. Nielsen: Det er ogsaa det, jeg har benyttet!). Det ærede Medlem sagde 250,000 (Th. Nielsen: Nei!)